

MAALIVAHDIT

Dominik Hrachovina **94**
Tappara

PUOLUSTAJAT

Mikko Lehtonen **72**
KooKoo

HYÖKKÄJÄT

David McIntyre **101**
SaiPa

»Jos Kärpät siirrettäisiin nyt Pohjois-Amerikkaan, niin siellä olisi areenat täynnä katsomassa Puljujärveä, Ahoa ja Kalapudasta. Nyt kaikki ymmärtävät, että maailmanluokan pelaajia näkee myös Raksilassa!»

Kärppien toimitusjohtaja **JUHA JUNNO** ottaa ilon irti Pikkuleijonista, iltasanomat.fi, 7.1.

JÄÄKIEKKO

KALLE PARKKINEN

Tapparan kapteeni Jukka Peltola on pelannut seurassa yli kymmenen vuotta.

Tapparan näköinen mies

TAPPARA Ilveksen hylkäämä Jukka Peltola alkoi nauttia jääkiekosta, kun hän ymmärsi palata omaksi itsekseen.

VILI PESU

Tampere

»Tieto tuli kirjeenä kotiin. Tiesin päivän, jona sen piti tulla. Muistan, miten kuumeisesti odotin sitä ja hain postia vähän useammin kuin jonakin toisena päivänä», Tapparan kapteeni Jukka Peltola muistelee.

C-juniori-ikäinen jääkiekkoilijanalku ei ollut ihan varma 2000-luvun alussa, mitä lähitulevaisuus tuo tullessaan. Siihen asti kau-

punginosajoukkueissa kiekot liukui-
vat, pallot pyörivät sekä vastustajat
ja turnaukset vain vaihtuivat.

»Ihan alussa tosin teimme hiekkakakkuja siellä futis kentällä», hän tarkentaa.

Peltolasta oli ollut hauskaa pelata jääkiekkoa ja jalkapalloa 5-vuotiaasta lähtien tutussa ja tiiviissä kaveriporukassa. Kouluikäisenä hän alkoi ymmärtää, että Tampere on jakautunut Tapparannan ja Ilveksen leireihin.

»Seurasimme tiiviisti aikuisten otteluita ja kävimme läpi myös keskinäisiä pelejä. Sanaharkka oli aikamoista. Voiton jälkeen kävelimme välitunnilla keskellä pihaa. Häviön jälkeen piti luukkia vähän sivummalta.»

Kun Peltola sai vihdoinkin odottamansa kirjekuoren käteensä Tampereen länsilaidalla, hän avasi sen parasta toivoen ja pahinta peläten. Nuorukainen ei voinut olla varma mistään: hänen nimensä ei komeillut tehotilastojen keulilla, mutta toisaalta poika oli kaukalossa yritteliäs.

Silloin hän ei osannut kuvitellaakaan, mitä on edessä totuuden paljastumisen jälkeen.

PITKÄÄN Ilvestä edustaneet Sami Sandell ja Ville Korhonen kuuluivat Peltolan kaveriporukkaan pikkupoikina. Ja kyllä: Peltola on Ilveksen kasvatti.

Hän on aikuisurallaan profiloitunut niin vahvasti Kirvesrinnaaksi, että moni ei osaa yhdistää Tapparannan miestä ja kissaeläintä toisiinsa kuin äärimmäisen ankarissa maalineduspaineissa.

»Putoaminen oli kova paikka, kun pelasin monta vuotta jatkoon päässeiden tuttuun jätkien kanssa», Peltola myöntää.

Onko Tapparannan näköinen mies ajatellut sen jälkeen, että Ilves ei voi olla hänelle mikään vaihtoehto? Sitä hän ei ala ruotia.

»En katkera Ilvekselle tai asiasta silloin päättäneille seuran edustajille», laitahyökkääjä tiivistää.

»He tekivät varmasti mielestään oikean päätöksen: olin silloin pienikokoinen enkä riittävän hyvä pelaaja. Ilves vain ei ollut minun paikkani, koska he potkivat sieltä pois. Samalla aloin vähän ymmärtää, että jotain pitäisi tehdä, kun putosin Ilveksen ringistä.»

Peltola päätti siirtyä astetta alemmas KooVeen riveihin. Samalla hän pääsi varhaisempien junioriaikojensa valmentajan Eero Heiskasen joukkueeseen. Ympäristö kestäville kehitykselle oli otollinen, kun tuttu valmentaja antoi hyökkääjälle vastuuta.

»Voitimme divarin mestaruuden C-junioissa. En ollut voittanut

FAKTA

JUKKA PELTOLA

► **SYNTYNUT:** 26.8.1986 Tampereella.

► **PITUUS:** 182 cm.

► **PAINO:** 83 kg.

► **PELIPAIKKA:** Laitahyökkääjä (left).

► **URA:** Tappara (2006-). 428 runkosarjan ottelussa 55+94=149, 159 min, +5. Pudotuspeleissä: 64, 12+10=22, 16 min, +7.

► **SAAVUTUKSET:** 3 SM-hopeaa (2013-15) ja 1 -pronssi (2008).

► **A-MAAJOUKQUEESSA:** 3 ottelussa 0+0=0, 2 min, 0 (2011-12).

► **HARRASTUKSET:** Kaikenlaiset pelit.

► **PERHE:** Vaimo Johanna ja poika Niki, 5 kk.

► **MUUTA:** Opiskelee rakennustekniikan koulutusohjelmassa Tampereen teknillisessä yliopistossa.

Uhrautua joukkuepelaaja Jukka Peltola on kentällä usein juuri siellä, missä tapahtuu.

aiemmin oikeastaan mitään missään ja sain siitä lisäpotkua.»

Peltola venähti pituutta mopoikäisenä 10–12 senttiä yhdessä kesässä. Hyökkääjä kiittää onneaan, että mittaa ei tullut kerralla enempää, koska muuten hänen koordinaationensa olisi voinut seota.

»Kun venähdin, aluksi kaikki voima jäi jälkeen. Eikä minulla ollut pienempänä mitään voimaa. Kun toistin ulkojäillä perusasioita ja tein myös kestävyys- ja nopeusharjoituksia, aloin voimistua. Huomasin, että pääsen vähän irti puolustajista. Nämä asiat loivat uskoa ja lisää tekemisen meininkiä.»

KOOVEELLA ei ollut B-juniorijoukkueita kauden 2003–04 jälkeen, joten Peltola joutui kovan paikan eteen.

»Mietin jo vähän, että oliko tämä tässä», Peltola viittaa uraansa.

Hän päätti mennä Tapparannan järjestämiin juniorikarsintoihin – sekavintuntein. Epäonnistuminen olisi todennäköisesti tarkoittanut, että Peltolan pelaajapolku Tampereella olisi tallattu loppuun – ainakin korkealla tasolla.

»En varmaan uskonut, että olisin päässyt Ilvekseen, kun olin joutunut sieltä jo kerran pois. Mietin vähän,

että kelpaanko sitten muuallekaan. Lopulta oli sellainen fiilis, että ura jatkuu Tapparassa, jos jossain.»

Peltola nauraa makeasti, kun hän muistelee ensimmäistä kesäänsä Tapparassa. Hän kuvitteli harjoitteleensa laadukkaasti KooVeen aikoina, mutta valmentaja Sami Luimulan ohjauksessa vaativat mäet ja kenttävedot avasivat hänen silmänsä.

»Muistelen valmentajaa jälkikäteen lämmöllä ja olen hänelle todella kiitollinen. Syksyllä ero edelliseen kauteen oli taas niin merkittävä.»

Peltola korostaa, että jo Tapparannan rinkiin pääseminen ja mahdollisuus jatkaa uraa oli hänelle pieni voitto.

»Siksi otin harjoittelun niin avosylin vastaan. Kun mieli on tekemisessä mukana, silloin oppii ja kehittyy.»

Peltola astui myös luomulätkäviidakosta kohti joukkuetaktiikoita. Hän myöntää ihmetelleensä aluksi sormi suussa uusia tuulia, kun sai vihkon käteensä.

»Olin tottunut jahtaamaan usein aiemmin kiekkoa. Ei ollut ihan hanskassa, että päälle juokseminen ei sovi, jos pelaamme trapia. Olin aluksi yksi orvoista piruista. Mutta toisaalta oli hyvä, että olin kehittänyt siihen asti muita pelihommia.»

PELTOLA ON tänä päivänä erittäin arvostettu joukkuepelaaja ja yksi sarjan parhaista alivoimaeksperteistä, joka pystyy ratkaisemaan joukkueelleen pisteitä myös voittomaalikipailuissa.

Hän on ollut hyökkäysten raketitajana ja päättäjänä selvästi aiempaa vaarallisempi noin vuoden päivät. 28-vuotias hyökkääjä on luotettava pelaaja, jonka valmentaja uskaltaa heittää kaukaloon eri tilanteissa, olivatpa panokset mitkä tahansa.

Lupauksia herättävästi alkanutta liigauraa jarrutti pari loukkaantumista. Kaudella 2006–07 hänen akillesjänneensä repesi A-juniorien pudotuspeleissä ja vaati operaation sekä parin kuukauden kuntoutusjakson.

Keväällä 2009 hänen eturistiteensä napsahti poikki maanantaiharjoituksissa. Hän pääsi tositoimiin seuraavan kauden alussa, mutta puolen vuoden kuntoutusjakso vaati veronsa.

»Tuntui samalta kuin joskus junnuna: olin kaukalossa kuin vähän suossa. Sen jälkeen olen tullut sieltä porras kerrallaan.»

Seuraavina kausina Peltola paiskoi töitä Tapparalle, mutta tuntui tahkoavan samaa vanhaa rataa. Hän

profiloitui pitkään vain duunari-osaston mieheksi. Kun joukkue Peltolan ympärillä vaihtui, hänen roolinsa pysyi samana. Pelaaja tiesi tekevänsä tärkeitä asioita joukkueelleen roolissa, joka tuntui hänestä hyvältä.

»Tavallaan urauduin duunariksi. Se rooli tuntui hyvältä, ja tiesin auttavani joukkuetta.»

Samalla hänestä jäi tällainen kuva: ominaisuuksia olisi, mutta juuri mitään ei tapahdu hyökkäyssuunnassa.

»Niinpä. Tästä lajista niin paljon pelataan pään sisällä. Itseluottamusta on oltava tietty määrä, että pystyy hyvälle tasolle illasta toiseen pienten pätkien sijaan.»

Vähitellen Peltola alkoi löytää vapautta. Siihen tarvittiin tosin päävalmentaja Jukka Rautakorpi ja katsomo.

RAUTAKORVEN tuleminen Tapparän päävalmentajaksi kaudeksi 2012–13 vaikutti Peltolaan merkittävästi. Tapparän kapteenina kaksi viime kautta toimineen Peltolan mukaan Rautakorpi toi seuraan voittamisen palon.

Kauden alussa Peltola ei päässyt edes pukeutumaan kaikkiin otteluihin. Hän paljastaa miettineensä ja

»Otin kapteenin tehtävistä liikaa paineita. Yritin liikaa kaukalossa ja sen ulkopuolella.»

stressanneensa lehtereillä, mikä hänessä on vikana. Kun hyökkääjä pääsi kaukaloon näyttämään osaamisensa, hän ei saanut vahvuuksiaan esiin.

»Alussa vähän jännäsin, että osaanko pelata. Myöhemmin pystyin ajattelemaan, että lätkästä pitää nauttia. Kun en miettinyt turhia, löysin ahdingon jälkeen ihmeellisesti rentouden ja laitoin kaiken peliin.»

»Rautakorpi pani minutkin kovaan testiin. Hän vaati, etten tyytyisi vain omaan rooliini, vaan minun ja muiden pitäisi tuottaa peliin muutakin. Ei duunari voi vain puolustaa. Ja kun olen kiekollisena, muutkin äijät voivat esimerkiksi voittaa kamppailuja ja mennä maalille. Olin käännekohtassa, kun tajusin sen.»

Peltola on nauttinut jääkiekosta täysin siemauksin muulloin paitsi kolmena viime keväänä SM-liigan viimeisen loppuottelun jälkeen: Tapparalla on kolme peräkkäistä hopeaa. Niiden lisäksi hän kantoi ensimmäisen puolikkaan viime kaudesta taakkaa, joka oli imeä mehut koko miehestä.

PELTOLA ON sosiaalinen, rehellinen ja uhrautuva joukkuepelaaja, joka kantoi kapteenin C-kirjainta jo Tapparän A-junioreissa. Rautakorpea päävalmentajana viime kaudella seurannut Jussi Tapola valitsi Peltolan joukkueen kapteeniksi.

»En voisi ikinä kieltäytyä kapteenin tehtävästä, koska se on niin hieno valinta. Suuresta luottamuksen osoituksesta tulee yksinkertaisesti hyvä fiilis», Peltola summaa.

Tapparän pitkä tappioputki ei helpottanut uuden kapteenin arkea. Median spekuloima lista Tapolan korvaajista oli yhtä pitkä kuin ahneen lapsen joululahjalista. Myös Peltolan uskottavuus kapteenina kyseenalaistettiin.

»Otin liigajoukkueen kapteenin tehtävistä liikaa paineita. Yritin olla jotain muuta kuin olin. Yritin liikaa kaukalossa ja sen ulkopuolella.

Mietin liikaa, että mitä voin tehdä paremmin ja että onko joukkue tänään valmis», Peltola taustoittaa.

Tapparän näköinen mies oli taas tilanteessa, jossa hän mietti liikaa ja unohti tehdä asioita vaistoillaan sekä nauttia ammatistaan.

»Tajusin, että minut on valittu kapteeniksi, koska olen tehnyt asioita aikaisemmin hyvin. Muistin, että voin antaa oman panokseni, mutta en tehdä sitä muiden puolesta», Peltola kuvailee.

»Halusin olla enemmän kuin perusäijä. Jos epäonnistuin, mietin miksi en ole parempi. Todellisuudessa jäällä oli tapahtunut aiemmin hyviä juttuja, mutta en osannut ottaa niitä oikein. Oli iso helpotus, että ymmärsin ja sain olla taas oma itсени. Se palautti nautinnon.»

Peltola oikein säpsähtää tamperealaisen lounasravintolan tuolissa, kun hän innostuu tiivistämään havaintonsa entisestä joukkueoveristaan Aleksander Barkovista.

»Paineet rajoittavat suurinta osaa pelaajista. Toiset voivat laittaa kypärän päähän, minkä jälkeen kaikki on samanlaista kuin pihajäällä. Barkov on niin pelin pauloissa, ettei ole stressannut ikinä. Siksi hän on järkyttävän hyvä.»